

altsaa før vi fik Menighedsraadene. Hvem var det, som ophævede denne Kirkedag? Det var den nuværende Kirkeminister. Det tyder ikke paa, at han er særlig ivrig for det, man beskylder ham for, nemlig for at ville have en Kirkedag. I det hele taget tror jeg, man kan sige, at de, som vil gaa med til disse Lovforslag, er Genstand for nogen Mistillid, men Beviser synes jeg ikke man har set endnu, og det af den simple Grund, at de ikke kan gives, inden man ser, hvorledes Lovforslagene virker.

Lovforslaget om Kirkers Bestyrelse er væsentligt i Overensstemmelse med Loven af 1915. Man har søgt at ændre Loven i Overensstemmelse med Forholdene i Sønderjylland og har derfor ladet det kommunevalgte Medlem udgaa af Bestyrelsen. Menighedsraadet vil her faa et ret stort Arbejde, særlig fordi de økonomiske Forhold, siden vi fik Loven af 1915, er blevet meget stærkt forandret.

Lovforslaget om Vedligeholdelse af Kirker og Kirkegaarde er mere nyt, idet der ikke har været nogen egentlig Lovgivning paa dette Omraade siden 1861. Ogsaa her lader man Menighedsraadene faa Indseende med de foreskrevne Reglers Overholdelse. Maaske kan netop disse Love skaffe forøget Deltagelse i Menighedsraadsvalgene, nemlig derigennem, at man ser, at der virkelig er noget at gøre. Jeg maa indrømme, at det paa enkelte Punkter synes mig saa fuldkommen nødvendigt, at man i Stedet for at lade Menighedsraadene og Provstiudvalgene træffe Afgørelsen skal gaa til Ministeriet; jeg nævner som Eksempel, at naar der skal indlægges elektrisk Lys, skal man indsende Beskrivelser, Planer og Tegninger til Ministeriets Godkendelse. Jeg forstaaer nok, at Meningen er, at man ikke maa ødelægge det arkitektoniske o. s. v., men jeg mener dog, at det muligvis ikke var absolut nødvendigt at gaa til Ministeriet med den Slags Ting. Et Forhold, som jeg har truffet i min Praksis, vil jeg gerne nævne. Der staar i Lovforslaget, at naar et Lighus skal bygges, skal man ligeledes gaa til Ministeriet med Planer og Tegninger, men det har vist sig, at det tidt er en saare lang Vej, saaledes at de Folk, som har været ivrige for at faa et Lighus bygget, næsten har tabt Interessen og haft Lyst til at trække deres Bidrag tilbage. Det er imidlertid mindre væsentlige Ting, men jeg har dog ment, at jeg vilde nævne dem. Jeg tror, der er saa mange gode Bestemmelser i disse Lovforslag, at de, naar de bliver gennemført, vil bidrage til, at vi faar kønne og velholdte Kirkegaarde. Den Omstændighed, at Menighedsraadene kom-

mer til at bestyre Kirkernes Midler, vil sikkert ogsaa i høj Grad bidrage til en forbedret Økonomi.

Lønningslovforslaget har, som det her foreligger, ikke nogen større økonomisk Interesse hverken for Staten eller Kommunerne; noget andet er, at Præsterne ikke er tilfredse med det. Jeg maa dog minde om, at for to—tre Aar siden, da vi fik den nugældende Lønningslov, var Præsterne meget ivrige for, at vi skulde vedtage den. I Bilaget til Folketingets Betænkning findes en Skrivelse fra Lønningsraadet, i hvilken det hævdes, at Præsternes Lønninger er ganske i Overensstemmelse med de Lønninger, der gives i Etaterne til Folk, som har en tilsvarende Uddannelse, og det er ganske rigtigt. Jeg tror derfor, det er ret vanskeligt at gaa hen og forhøje eller ændre meget ved Lønningerne, thi saa vil der straks komme Krav fra Etaterne om, at de ogsaa skal have deres Lønninger forbedret. Der er dog noget, jeg godt kan forstaa i Præsternes Misnøje med disse Love; naar de siger, at de ikke er lige stillede med Etaterne, idet der i Etaterne er Avancementsmuligheder, efterhaanden som Tjenestemændene bliver ældre, saa mener jeg, Præsterne har nogen Ret deri. Præsterne kan nemlig ikke gøre Regning paa den aldersmæssige Oprykning eller Forfremmelse, fordi det afgørende er, om Menighedsraadene vil indstille dem til Embedet. Der er jo ingen af os, der ønsker, at Menighedsraadene skulde forsvinde, og Præsterne ønsker det vist heller ikke, selv om de har peget paa dette Forhold. Men derved kommer Præsterne jo til at staa lidt daarligere end Etaternes Tjenestemænd. De hævder ogsaa, at de ikke har nogen nævneværdig Adgang til Ekstrafortjeneste, hvad mange i Etaterne har. Vi har maaske netop i denne Tid lagt Mærke til, at de Folk inde i Ministerierne, der har tilsvarende Løn, hævder: Den Løn kan vi ikke klare os med, vi kan ikke have fuld Arbejdstid, for vi skal have Lov til at have anden Fortjeneste. Jeg er nu ikke en Gang sikker paa, at dette holder Stik, jeg tror, at man ogsaa af de Mennesker kan forlange noget mere Arbejde for den Løn, de faar. Men desuden tror jeg, at den almindelige Befolkning vilde synes daarligt om, at Præsterne tog saadanne Ekstrabestillinger, deltog i Erhvervslivet.

I denne Forbindelse har jeg Lyst til at nævne § 59, den saakaldte Gaveparagraf. Om den førtes der en meget stærk Kamp, da vi vedtog den sidste Lønningslov. Ganske vist kom der kort efter et Cirkulære,